

tragter dem ſom en venlig og i en blid Form rettet Bebreidſe ſaa vel til ham ſelv ſom til os andre Medlemmer her i Thinget, fordi vi ſaa længe have holdt paa diſſe Stridspunkter. Jeg ſkal gjerne for mit Vedkommende modtage denne Bebreidſe; thi jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde været med til at reiſe denne Konflikt, naar jeg ſer, hvorledes den nu ender. Jeg ſer fuldkommen klart, at den Situation, ſom man nu for Diebliffet vælger, ſelvſølgelig beror paa, hvorledes man tror, at Følgerne af den Beſlutning, man vil tage, ville ſtille ſig. Det ærede Medlem, ſom motiverede Majoritetens Indſtilling, mente jo, at det vilde blive en ſkjæbſvanger og ſørgelig Stilling for Landet, ſaaſremt der nu kom en ny Strid. Jeg ſer nu ikke ſaa ſtor en Fare i den Strid, der maatte komme, ſelv om vi havde holdt paa alle tre Punkter. Jeg har den fuldſtændige Tillid til det nuværende Miniſterium, at det med Dygtighed og Klogskab vilde have vidſt at ſtyre os ud af Vanſtelighederne. Det ærede Medlem omtalte — ja, den ſtille Magt veed jeg ikke, hvad er, men han omtalte den offentlige Mening og ſagde, at den offentlige Mening vilde vanſkelig ſtille ſig paa Landſthingets Side. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører er berettiget til denne Udtalelſe. Hvad ſkal man nemlig forſtaa ved den offentlige Mening, naar man forlanger, at Landets Repræſentanter ſkulle tage den til Følge? Det er ikke det, ſom udtales i en eller anden Avis eller i mange Aviſer; det er heller ikke ſaaledes, ſom den ærede Ordfører jagde; den offentlige Mening ſaar ikke ſit fulde Udtryk ved, at Folkethingsvælgerne gjentagne Gange ſætte de ſamme Mænd ind i Folkethinget. Skulle vi have en offentlig Udtalelſe, ſom ſkal have Noget at betyde i Statsanliggender, maa vi have en Udtalelſe, ſom jeg hellere vil kalde det, af den offentlige Overbeviſning; men jeg tror ikke, at denne kan ſtabes paa anden Maade end ved, at der finder Valg Sted ſaa vel til Folkethinget ſom til Landſthinget; naar Vælgerne baade til Landſthinget og til Folkethinget erklære ſig decideret for en Sag, erkjender jeg, at der er en offentlig Udtalelſe, ſom ſaa vel Regjeringen ſom Enhver bør høre ſig for. Det ærede Medlem udtalte ſig med en vis Frygt for de ſørgelige Følger; han gjorde opmærksom paa, at en Tid lang havde Demokratiet været i høj Kurs; nu kunde man maaſte frygte for, at en Reaktion ſkulde reiſe ſig under diſſe mindre heldige Forhold. Som ſaa fortvilede betragter jeg ikke Forholdene. Hvorledes ſer der ud her i Landet? Jeg beder de Herrer ſe ſig om i Landſthinget. Vilde vi tænke os Forholdene f. Ex. i England, tror jeg, at vi ikke engang alleſammen her vilde blive betragtede ſom Whigger. Hvis vore Meninger ſkulde forplantes til England, vilde vi ſnarere blive regnede til de Radikale. Jeg er ganſte rolig for Reaktion,

den gjør ſandelig ingen Fremgang her i Danmark. Jeg er ſnarere bange for, at et uforſtændigt Demokrati ſkal have Fremgang og gjøre Skade her i Landet. (Hør!). Jeg mindes ikke flere af den ærede Ordførers Udtalelſer; jeg betragter det nemlig ſom nok at henvende mig til den ærede Ordfører; thi hvad de 9 Medlemmer angaar, da bryder jeg mig overmaade Lidt om, hvad Folk ſige, men jeg bryder mig Meget om, hvad de ſtemme for, og de have erklæret at ville ſtemme for Majoritetens Forſlag — deres Motivering er mig virkelig ganſte ligegyldig. Jeg har ifinde at ſtemme for det, ſom det ærede Medlem for Bornholm (Fallesen) har foreſlaaet.

Ordføreren (Plog): Jeg forſtod ikke rigtigt, hvad det var, det ærede Medlem for 9de Kredſ (Suel) bebreidede mig angaaende Dyrtdſtillæget. Jeg var enig med det ærede Medlem i Alt, hvad han ſagde derom, og jeg veed ikke af, at jeg har udtalt mig ſaaledes, at han kunde have nogen Anledning til at modſige mig. Det maa derfor viſtnok bero paa en Miſforſtaaelse. Har jeg ſagt Noget, ſom kunde give det ærede Medlem Anledning til denne Udtalelſe, ſaa tilbagefalder jeg det, thi jeg har ikke ifinde at udtale mig anderledes om Dyrtdſtillæget, end netop han har gjort. Jeg ſkal holde mig den høitærede Formands Advarſel imod at tale om, hvad der er foregaaet i Udvalget, fuldkommen efterrettelig og indſtrænke mig til i Anledning af det ærede Medlems Bemærkning at ſige, at, naar man efter mange Dages Forhandling kommer nærmere og nærmere til det Dieblif, da man ſkal tage en Beſlutning, ſaa maa der jo komme et Tidspunkt, hvorpaa man maa tage den. Jeg mener, at man kan ſtaa tvivlende længe, men naar man tilſidſt ſkal beſtemme ſig, ſaa maa man jo tage ſin Beſlutning, og jeg ſer da ikke, at der er Forſkjel paa, om det ſker imellem Torsdag og Lørdag eller imellem Lørdag og Mandag. Kort ſagt, Beſlutningen tages naturligviſ i et beſteemt Dieblif ſom en Følge af perſonlige Overveielſer, og forſaa vidt tilbageviſer jeg enhver Sigteſe for — jeg ſiger ikke, at dette har været det ærede Medlems Mening — at jeg enten har begaaet et pludſeligt Omſlag eller har truffet Aftale med nogen af mine ærede Modſtandere imellem de 2 nævnte Dage. Jeg kan forſikre det ærede Medlem om, at det er mine egne Overveielſer, der have ført til det Reſultat, ſom jeg Lørdag Formiddag tillod mig at fremsætte for mine Meningsfæller. Det ærede 1ſte Medlem for 9de Kredſ (N. Raamusen) takker jeg for den Støtte, ſom han gav mig, og til den ærede ſidſte Læer ſkal jeg blot tillade mig at bemærke, at, naar jeg talte om den offentlige Mening, ſaa tænkte jeg ikke paa